

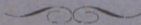
EGYHÁZI
KÖLTEMÉNYEK.

IRTA

SÁNTHA KÁROLY,
EV. LELKÉSZ.

A tiszta jövedelem a **sandi** ev. iskola
fölépítésére fordíttatik.

7869.

EGYHÁZI
KÖLTEMÉNYEK.

IRTA

SÁNTHA KÁROLY,

EV. LELKÉSZ.

A tiszta jövedelem a **sandi** ev. iskola fölépítésére fordíttatik.

Ára : 30 kr.

KECSKEMÉTEN,
NYOMATOTT SZILÁDY KÁROLYNÁL.

1869.

Uram! Terólad zengjen énekem!

Uram! Terólad zengjen énekem,
Míg ver szivem, míg bennem tart a lélek!
Felségedet ha én dicsérhetem,
— Bár gyöngé ajjakamra venni félek —
Gondolva Rád: ez engem fölmagasztal:
Egy szikra hull szivembe Rólad, azzal.

Érzem: szülötted és ember vagyok:
Képedre alkotott, rokon Tevéled!
Nagy itt a czéлом, oh Te Legnagyobb:
Utánad törni! S ha lejár az élet:
Nagy ott reményem, mert Te élsz örökké:
Él lelkem is! Te alkotád örök-ké!

Mily nagy vagyok! — S mily kicsiny, nyomorúlt:
A test lerántja lelkem a magasból!
Ki fényben usztam: most rám éj borúlt:
Az Úrnak búsult, szent haragja paskol!
Csak fuss, rohanj, szív! bűneid sebével —
Oh, hova mennél, ahol Ő nem ér el!?...

Oh, vissza! vissza! A nagy Íge zendül!
 A Megváltó keresztje könyörög!
 Nem zár ki téged Ő a kegyelembül, —
 Megtérve, hidd: irgalma nagy s örök.
 „Oh, jöjtek Hozzám megfáradottak,
 S Én — szól az Úr — titeket megnyugosztalak!“

Érzem kegyelmed: az Úr Jézus által:
 Te: én Atyám, és én: te gyermeked!
 Sebhedt szívének mély bűnbánatával
 Ki Hozzád fordul, azt el nem veted.
 Az elesettet fölveszed Tehozzád,
 És megvilágosítod rajta orczád.

S ember lesz újra, ember lesz az ember,
 Még a bukás után is nagy s dicső;
 Hozzá a Sátán közeledni nem mer:
 Erős hitével mert meggyőzi ő.
 Nincs, a halálnak sincs többé hatalma:
 Örökéltű a szellem diadalma!

— Atyám! Terólad zengjen én dalom!
 Míg ver szívem: neved magasztalom;
 Mert Te emelsz az égig engemet,
 Emberi-voltom Benned nagynak érzem —
 Nagyságodat lehetlen kibeszélnem:
 Te fény, — az árny én, mely hiven követ!

Miatyánk.

Miatyánk! Ki trónolsz fent a mennyben,
 Mint hatalmas Úr, örök Király!
 Oh, Te nagy, Te szent, Te véghetetlen,
 Fenn-dicsőséged sugárinál!
 Kit világok áldnak s ezredévek,
 S szent fohászzal angyalok dicsérnek:
 Millioid énekébe, Isten,
 Gyöngye viszhangként oh hadd vegyítsem
 Félénk, buzgó rebegésemet:
 Szenteltessék meg a te neved!

Birodalmad elromolhatatlan:
 Törhetetlen ereje: erény.
 Ki bűn által tőle elszakadtam,
 Jézus által ezt keresem én.
 Oh, erősíts e nagy küzdelemben,
 Oltalmaz a bűn halála ellen!
 Hogy az Íge győző fegyverével
 Megharczoljunk lelkünk ellenével,
 S légyen az üdv újra a miénk:
 Jöjjön el te országod közénk!

Mint a mennyben szolgálnak Tenéked
 A dicsőült, boldog szellemek:
 Úgy vezérelj jóra a te néped,
 Hogy lelkét, lelked szentelje meg!
 Szeretemben forrjon szív a szívhez,
 S szent erkölcsben, merre csak tekintesz,
 A kegyesség s az erény utára
 Hogy ragyogjon boldogság sugára!
 Te hatalmas, ezt megadhatod:
 Így léssz meg a te akaratod!

Míg e testben birjuk itt e földet,
 Táplálj minket jóvoltod szerént!
 Gazdagságot nem kérünk mi Tőled:
 Adj kenyeret, s lásd meg a szegényt!
 Hogyha a bűn elcsábíta minket:
 Oh, bocsásd meg a mi vétkeinket!
 A bűnbánó, megsebhedt kebelre
 Térjen a te szent Fiad kegyelme!
 S mint Te nekünk: megbocsát szívünk,
 A kik vétkezének ellenünk.

A test, a vér s a világ gyakorta
 Ostromolnak, ellenség gyanánt:
 Kísértetbe hogy ne vigy: naponta
 Állj mellettünk őrt, s nem lesz, mi bánt!
 Adj hitet, hogy távoztass a rosztul:
 Szabadíts meg, kérünk a gonosztul!

Adj e harczra békét s diadalmat:
 Országodban nagy a te hatalmad!
 S hön imádjuk dicsőségedet,
 Mindörökké áldunk Tégedet!

E s t e.

Nyájas, őszi, holdas este,
 Messze szól az estharang;
 Mint a bölcső dajka-dalja:
 Én szívemnek ez a hang.
 Fenn az égnek, lenn a földnek
 Néma nyelve ilyen esd:
 Térdepelj le és imádkozz',
 Kit bú nyom, kit kín epezst!

Kétszeres csend: a halálé,
 Mely kifosztá fát, mezőt, —
 És az esté, mely a földre
 Vont fehérülő szemfedőt.
 Hallni vélem a természet
 Síri hangját titkosan:
 Térdepelj le és imádkozz',
 Ez az élet elrohan!

Fenn az égen haloványan
Rezgenek a csillagok:
Biztató jel mindegyikben,
Hogy az éjre fény ragyog.
S én szivembe zárom e hit
Csüggedetlen szózatát:
Térdepelj le és imádkozz',
Lelsz te is egy jobb hazát!

Ott örök hon, itt muló csak, —
Ott a lélek, itt a test, —
Ott a béke, itt a küzdés —
Csak az égit, azt keresd!
Higj szilárdul az örökben,
Óh, mi drága kincs a hit...
Térdepelj le és imádkozz',
S nem lész, mi megtántorít!

Saul és Dávid.

(A. v. Platen.)

Székében ül nagybúsan a király,
 S int, Isai fiát híják be hozzá;
 „Jer, jer, mulattass lantod hanginál!“
 S a lépcsőn az leülve, zeng kobozzán:

Nagy, nagy az Úr! művének tükriben
 Dicsőségének fénylik arczulatja;
 Pirúl a reg, tűz-felhő elpihen,
 S a nap himnuszt zeng, utjában haladva.

Tedd le koronád, fénye megcsal itt,
 Jer a szabadba, Isten háza itt van.
 Liliom nyit, csalogat hűs csalit,
 Szőlő virágzik, kedves illat illan.

Bár egyszerű pásztorfiú vagyok,
 De lelkem föl —, magasra — száll a mennyig;
 Mit érez szíved, kin bibor ragyog,
 Mint kell imádnod Isten nagy kegyelmit!

De szempilládon ím, nehéz köny ül,
 S homályba rejti fényét szemeidnek —
 Mi nagy Jehova! Oh, tekints körül!
 S a lélek mily szent békével telik meg!

Függeszd szived Istenre, és figyelj
 Lantom szavára, és vidúlj fel újra! —
 S ím, a király fölugrik nagy dühvel
 S dárdát hajít a megrettent fiúra.

Reformáció-innapi ének.

Dallam: *Jövel Szentlélek Úr Isten!*

Atyánk a mennyben! ím, Neked,
 Buzgón szentelünk innepet!
 Hálától dobog mi szivünk,
 Hogy felfogád igaz ügyünk:
 S a szent Forrás megnyílt vala,
 Melyben a lélek itala,
 Szomjúhozót hogy enyhítsen —
 Erős várunk nekünk az Isten!
 Dicsőség legyen Istennek!

A világ Világossága
 Fényt szórt szép czélunk utjára, —
 És az emberek elrejték
 E fényt, hogy ne fényeskedjék;
 De Te, bölcs s hatalmas Jóság:
 Szóltál: legyen világosság!
 És fénylettel ezer szivben —
 Erős várunk nekünk az Isten!
 Dicsőség légyen Istennek!

Pásztoraid hogy alvának,
 S tévelygése lön a nyájnak:
 Szentlelked tűzben leszálla,
 S kélt a hajdannak csodája:
 Választottid fölkelének,
 Fegyverével az Igének,
 Szikla-erős élő hitben —
 Erős várunk nekünk az Isten!
 Dicsőség légyen Istennek!

Ti szent idők, ti nagy napok:
 Emléketek ma felragyog!
 És, míg itt ég az, szivünkben:
 Öröm-köny csillog szemünkben.
 Él az Igazság, élnek ők,
 A hitszabadságért küzdők:
 Annyi fejben, annyi szivben —
 Erős várunk nekünk az Isten!
 Dicsőség légyen Istennek!

Oh, terjedjen az Igazság
 Közöttünk, s a világosság!
 Ama mennyei bölcsesség,
 A tiszta hit, s erkölcsösség!
 A béke és a szeretet,
 S mely tanítja mindezeket:
 A Biblia, hogy végiglen
 Erős várunk légyen az Isten!
 S végyen tőlünk dicsőséget!

I m a.

(Jób XIX, 25—26.)

Tudom, hogy ott a csillagok felett,
 Élsz én Megváltóm, élsz én Istenem!
 Hiszem, hogy látod szenvedésemet,
 S hogy Te igaz vagy s jó: beismerem.
 A legkisebb fűszál, mely egy nap él:
 Uram! te nagy szerelmedről beszél.
 Gondviselésed hogyne csüggne rajtam,
 Ki gyermekeddé lettem szent Fiadban!

Hiszem, hogy itt, e földi-úton
 Velem vagy, én szent, élő Istenem!
 Pályámat így örömmel futhatom,
 Habár ezer vész törjön ellenem.

Az élet csüggesztő, nehéz baja:
 Könnyű leszen hitemnek általa,
 S mint a kegyes Jób, állván törhetetlen:
 Megistenülök a kísértetekben.

Hiszem, hogy az utolsó nagy napon
 Meg fogsz jelenni, én szent Istenem!
 Itélőszékedhez állítatom,
 Hol panaszimat mind kiönthetem.
 E hit leend a harcban, pajzsomúl,
 Ez, vigaszom, ha éltem alkonyúl;
 E hit kísérfjen engemet Tehozzád,
 Én Istenem s enyém lész a mennyország!

Adventkor.

„Áldott legyen, Ki jött az Úr nevében!“
 Légy áldva Jézus! üdvösség királya!
 És légyen áldva tőlünk a nagy Isten,
 Nevére térjen dicséret s dicsőség,
 Ki adta nekünk egyszülött Fiát,
 Hogy földre szálljon a menny, Általa!
 — Oh, Üdvözítők szent vallása, szállj bé,

Szállj bé szivünkbe, s légy velünk a sírig!
 Mint égi angyal, kísérj szüntelen!
 Igéretiddel nagyszerű hatásod
 Mutasd ki rajtunk, a por fiain.
 Neveld hitünket hogyha csüggedünk!
 A szenvedésben légy vigasztalónk!
 A fájdalomnak könnyeit töröld le!
 A bűn sebére öntsd ki balzsamod!
 Adj nyugalmat a megfáradottnak!
 Taníts imádni Istent, mint Atyánkat!
 — A tiszta erkölcs forró szent szerelmét
 Gyujtsd lángra bennünk, hogy kövessük Őt:
 Jézust, Kiben bűn nem találtatott,
 S szentsége által lőn Istennel: egy.
 Isten képére van lelkünk teremtvé,
 Ne ejtsen erre foltot semmi bűn,
 Még gondolatban elkövetve se.
 — Az örökélet ragyogó reménye
 Vezessen itt, e bujdosás honában;
 Gyujtson világot a sötét sirokra,
 Hogy lássuk ama szebb és jobb hazát,
 S e győzelmi-szó hassa meg szivünk':
 Föltámadunk! a lélek él örökké!
 — Oh Szent! Ki anyaszentegyházadat,
 A kijelentett vallás erejével,
 Terjeszted e föld minden népe közt,
 Hogy boldogíts, vigasztalj, áldj, emelj:
 Oh mélyen érzem Benned üdvömet!
 S a míg szivemben háladás virági

Fakadnak: ajkam százszor-szent örömmel
 Zengi ez ünnep üdvözlő-szavát:
 „Áldott legyen, Ki jött az Úr nevében!“
 Hozsánna a magasban! Ámen! Ámen!

Imakönyv mellé.

Vedd e könyvet: „a gyermek imáit“,
 Vedd ezt tőlem, édes gyermekem;
 S kik neveltek: a szülők, idáig:
 Örömükből hadd jusson nekem!
 Vedd e könyvet s vésd szivedbe mélyen
 A legelső sort, oh vésd belé,
 S ne feledd el, higyj e szent igében:
 „A mennyország a gyermekeké!“

Vedd e könyvet! Most még könnyü élted:
 Mint a játszi, csevegő patak,
 Mit a forrás tiszta habja éltet,
 S rét virági rája hajlanak.
 Várj: patak lesz rohanó folyammá,
 S rontva-bontva zúg majd s tör elé:
 Boldog, ha mint gyermek, léssz olyanná —
 „A mennyország a gyermekeké!“

Vedd e könyvet, s majdha megjelenek:
 Öröm és kéj, bú és fájdalom, —
 Álma, vágya az érző kebelnek, —
 S tört remény, sír, s oh, tán árva hon:
 Örömed hogy édes, tiszta légyen, —
 És fájdalmad: szent, az egeké:
 Légy gyermek, hit-, szeretet- s reményben —
 „A mennyország a gyermekeké!”

Vedd e könyvet, s kezed összetéve,
 Imádkozzál este-reggelen!
 Hány szív vérzik! s nincs balzsam sebére,
 Mert előttük Isten: idegen.
 Oh, de a kit a vallás vezérel,
 Bár reményit sírba fekteté:
 El nem csügged gyermeked hitével —
 „A mennyország a gyermekeké!”

Vedd e könyvet! Szerető sziv adja,
 A ki boldog: hogyha boldogít.
 Oh, bár élne minden hangoztatja,
 Benned épen, tisztán, holtodig!
 Vajha e szent láng, amely most kebled
 Öntudatlan viszi menny felé:
 Ki ne égjen, — sírig éljen benned —
 „A mennyország a gyermekeké!”

Bőjtben.

(Máté XX, 17—19.)

Követlek Téged, oh nagy Szenvedő!
 Ki most indúlsz a Szentváros felé.
 Megyek Tevéled, a kereszt alá,
 Mely bűneimnek súlyát elvevé!
 Imádlak, Szent! s a hála könyjét sírom:
 Te boldogítsz e földön, s túl a síron!

Követlek Téged, oh nagy Szenvedő!
 S Gethsemánéban, a gyász-alkonyon,
 Hol tiszta lelked mélyen elborúlt,
 Tevéled együtt így imádkozom:
 E poharat Atyám ha jónak tartja:
 Megnyugszom. Légyen ő szent akaratja!

Követlek Téged, oh nagy Szenvedő!
 Hol fejedén a tövis-korona,
 Hol szent véred kicsordul, s áldva halsz:
 Oh elkísérlek én mindenhova!
 El, a koporsóig, hol megpihentél,
 S nagy diadallal amelyből kikeltél!

Követlek Téged, oh nagy Szenvedő!
 S ha szenvedésedből erőt nyerek, —
 Ha hitem épül, ha szeretetem
 Forróbb leend, s reményem édesebb:
 Hála-fohászim buzgón esdekelnek:
 Néked köszönöm ezt és Istenemnek!

Szomorú az én lelkem mind- halálíg!

Bucsúzik már a nap fénylő sugára,
 Gethsemánéra gyászos éj borúl:
 Bucsúzik ah, földünktől nem sokára
 Üdvösségünknek napja is: az Úr!
 Sötét éj borúl hófehér lelkére:
 A legszentebb fájdalmak gyászos éje;
 És felsohajt: — nem messze bár odáig —
 „Szomorú az én lelkem mindhalálíg!”

„Szomorú az én lelkem mindhalálíg!”
 Érezzed e szót, én sebhedt szívem!
 Merits belőle vigaszt és erőt,
 Hogy a keresztet nemesen vigyem.
 Lásd, a Ki bünt nem tett, s Kinek szájában
 Semmi álnokság sem találtatott:

Még Ő is szenved; s én ne szenvednék-e,
 — Hogy lennék szentebb — ki bűnös vagyok?!

Állj énelöttem, Jézusomnak képe,
 Nagy Szenedő Te, ha bú terhe nyom!
 Hogy szálljon én szivembe égi béke,
 Ha Véled együtt így imádkozom:
 Atyám! múljék el tőlem e pohár,
 Ha lehetséges, ha akaratod;
 Mindazáltal ne úgy légyen, amint én, —
 Hanem amint, Atyám, Te akarod!

A nagy vacsoráról.

(Lukács XIV, 16—24.)

„Oh, jőj az Úrnak templomába,
 S leülve a hívők sorába,
 Zengj égi hangokat!
 Itt, ahol a holt kő is érez:
 Magasztosan száll Istenéhez,
 A hívő gondolat!

Hadd a világot! itt pihenj meg!
 S kapui megnyílván a mennynek:
 Léssz hűs forrásokon.

Forrásokon, a lélek szomja ellen,
S léssz áldva földön, áldva mennyen,
Léssz Istennel rokon!“

Ő, a ki így hív, Ő, ki hírt ad:
Én Üdvözítőm, a ki biztat —
Szivembe cseng szava.
Megjelenek nagy vacsoráján,
Szent vérivel: — bünömnek árán —
Melyet szerzett vala.

Mennyből hozád, hogy nékem adnád,
E tudományt: ez égi mannát,
Mely tápláló, s örök.
Hervadt mezőre mint esőcsep,
Hüs víztől mint az égető seb:
Igédben enyhülök.

Mert nyomorúlt: szív, lélek, elme, —
Élet s halál: pokol gyötrelme,
És koldus sorsa csak:
Ha egy erős kar nem segítne,
S az örök Íge nem hevítne,
Hogy boldogítsanak!

Mentse magát a lágymelegség,
Maradjon bár a közönyösség,
És a lelki-kevély:

Egy vágy kísér a siring engem:
 Az Úrnak hű szolgája lennem,
 Ha áld, avagy ha vér.

E hely táplálta az apákat:
 S kélt az erő, a hála áradt,
 S lelt vigaszt annyi szív!
 A földre szállt le a mennyország —
 Oh szív, az Úr hív, jöve hozzád:
 Menj! s légy örökre hív!

Ének.

(János XVI, 5—15.)

Dallam: *Isten, oh Szent Isten!*

Hozzád fohászkodom, oh Isten, mint Atyámhoz!
 Im, Néked gyermeked szíves hálával áldoz.
 Oh fogadd kedvesen, szent háladásomat,
 S hallgasd meg én Atyám, buzgó fohászomat!

Dicsérlek Tégedet, magasztal szívem, ajkam;
 Mivel kegyelmedet megsokasítád rajtam:
 Vezetsz a jó uton, szent Fiad nyomdokin,
 Hogy így ne sértse vád lelkem, s ne nyomja kín.

Uram, mily boldog az, ösvényeden ki járhat!
 Üdv, ha kies mezőn legelhet a te nyájad.
 Tüzoszlopként vezet Szentlelked az uton,
 Melyet ki hűn követ: a mennybe jut, tudom.

Éleszd továbbra is, te Szentlelked világát
 Énbennem, jó Atyám, s lobogtasd égi lángját,
 Hogy Krisztushoz így élő hittel legyek,
 S a bűnön diadalt Teáltalad vegyek.

Szentlelked öntsd ki rám, mennyei erejével,
 S ha ellankaszt a harc: erőm megedzve kél fel.
 Igazságod megáll: a nemes szenvedőt,
 Mint te szent Fiadat — Magadhoz vészed őt.

Atyám! Hozzád megyek! a mennybe, hol betöltöd
 Szent törekvésimet, s könnyeimet letörlöd!
 Mit nem adott a föld, a menny megadja ott ---
 Várd békén szív, szivem e végső nagy napot!

A könyvet megnyitod, s itélvén megitéled
 A földnek népeit, s zeng kárhozat vagy élet.
 Engem jobbod felől hogy állass egykoron:
 Ez, minden vágyam, ez, melyért imádkozom!

Oh, add meg ezt nekem, s többi testvéreimnek,
 Atyám! kik tán a bűn sötéttségében ülnek.
 Vezesd te népedet, s ossz köztük égi bért —
 Hallgass meg engemet, a Jézus Krisztusért!

Muló a föld.

(Hagenbach.)

Muló a föld, s a kék vele!
 De Te örök vagy, oh nagy Isten!
 Ez, a mit vall a hit szivemben,
 S a nap zaja, s az est szele:
 Muló a föld, s a kék vele.

Muló a föld, szépségivel,
 Nincs szép, mely itt alant megállna;
 Ha ellankaszt a hosszú pálya:
 Nyugtot Nálad talál szivem —
 Muló a föld, szépségivel.

Muló a föld, muló a fény!
 Nagysága nem, nem tántorít el:
 Mit jól kezdtem, bevégeznem kell!
 Az örökben van csak remény —
 Muló a föld, muló a fény.

Muló a föld, pompáival.
 Kiszabva a napfény határa,
 A csillagnak kihál sugára,
 S az éj súgja, fuvalmíval:
 Muló a föld, pompáival.

Muló a föld, szép álmival.
 Ha megsárgúl a lomb felettem,
 Szeretimet ha eltemettem;
 Zokogva zeng a síri-dal:
 Muló a föld, szép álmival.

Muló a föld, s a sérelem!
 Parancsidat tehát e földön,
 Mint hű fiad, hiven betöltöm.
 Te légy Atyám, Te, Istenem —
 Muló a föld, s a sérelem.

Muló a föld, s a fájdalom!
 Legyen derült, borúlt az élet:
 Megfutom azt bátran Tevéled!
 Ha Te segítsz, nem lesz bajom —
 Muló a föld, s a fájdalom!

Karácsony ünnepére.

Eljött, eljött az Üdvözítő!
 Isten jött közzénk, emberek közé,
 S hogy ujjászülje a bűnös világot:
 Álnok kigyónak Ő fejére hágott,
 A gonosz Sátánt Ő megkötözé —

Ég s föld, zengjétek háláját szivünknek:
Dicsőség a magasban Istenünknek!

Eljött, eljött az Üdvözítő!
Isten jött közzénk, Isten jött a földre!
A sírba hitünk fáklyája ragyog:
Halhatlan lelkem, élek mindörökre!
Csak Véle járjak: Istené vagyok —
Ég s föld, zengjétek háláját szivünknek:
Dicsőség a magasban Istenünknek!

Eljött, eljött az Üdvözítő!
Isten jött közzénk, Isten jött alá!
Bűnöm halálát eltörülte vére...
Oh, hol a szív, mely Őt ne áldaná, —
Térd, mely ne hullna porba szent nevére?! —
Ég s föld, zengjétek háláját szivünknek:
Dicsőség a magasban Istenünknek!

Eljött, eljött az Üdvözítő!
Isten jött közzénk, gyarló emberekhez!
Magasztosultan érzem: mit jelent ez:
Megközelítenem kell az istenit,
S e vágy, törekvés már megistenít —
Ég s föld, zengjétek háláját szivünknek:
Dicsőség a magasban Istenünknek!

Eljött, eljött az Üdvözítő!
Isten jött közzénk, Isten van velem!

Ha sujt az ég, ha sujt a fájdalom:
 Hozzád megyek, s te megfogod kezem:
 Égi erő: szent Evangyéliom —
 Ég s föld, zengjétek háláját szivünknek:
 Dicsőség a magasban Istenünknek!

Nagypénteki ének.

Dallam: *Oh siralom, Szív-fájdalom!*

Sírj énbennem,
 Oh én lelkem!
 Mert az Isten Fia volt,
 A ki ma büneidért,
 A keresztfán megholt!

Nap elborúl,
 Föld megindúl,
 Kösziklák megrepednek!
 Halottak föltámadnak,
 Sírván keseregnek!

Oh Jézusom!
 Én Orvosom!
 Vélem nagy irgalmat tégy:
 Sebeiddel gyógyúljak,
 Békességem Te légy!

Im, könnyezek!
 Vallást teszek,
 Bűneimről, Előtted!
 Melyekkel megbántottam,
 Az én Teremtőmet.

Hittel várom,
 Közbenjáróm:
 Bűneim bocsánatát!
 Szent véred hullásáért,
 Engeszteld az Atyát!

— Érzem: megvan
 Nyugodalmam!
 Kereszted átölelem,
 Életemet a sírig
 Tenéked szentelem!

Föltámadás.

(Klopstock.)

Föltámadsz! Föltámadsz én porom,
 A sírból egykoron!
 Halhatlan éltet
 Adand Teremtőd néked!
 Alleluja!

Az elvettetett mag kivirúl!
Aratás tart az Úr:
S mint kékék, egybe — ,
Egybegyűjtetünk mennybe!
Alleluja!

Oh nap! hála s öröm napja te!
Istenem napja te!
Ha lenn siromban,
Magamat kinyugodtam:
Életre hívsz!

Mintha álmod látna majd szemünk:
Jézussal bémegyünk
Ő örömébe!
A fáradt vándor végre
Hol megpihen!

Ah! a szentek-szentébe viszed,
Közbenjáróm, hived:
Ha szentül éle:
Az Úr dicsőségére!
Alleluja!

Pünkösdre.

Szentlelket adj, e szent nap, szent Atyánk!
 Az élet lelkét: éltető tüzet!
 Szentlelket adj, Szentlelked öntsd ki ránk,
 Mely lángra gyújtson minden holt szívet:
 S megmozdul a kő, s szól a néma szikla,
 És mivelend csodát ez égi szikra.

Szentlelket adj; mely lelkesíteni tud:
 Szép-, jó-, igazra, nagyra egyiránt!
 Szentlelket adj: sötét e földi-ut,
 Ki adna itten más, nekünk irányt?
 Hogy tenni, menni bírjunk: légy Te, velünk,
 Légy készítő, légy világoló segédünk!

Szentlelket adj: a szív küzdelmeért
 Békét, ki a bűnökkel szembeszáll, —
 Szentlelket adj: igazságot, melyért
 Az élet: semmi, minden: a halál.
 Hogy béke légyen fent-alant, s a gazság
 Némuljon el, ha szól a szent igazság!

Szentlelket adj: egyesség erejét,
 Mely összefűzze a föld népeit!
 Szentlelket adj: vigasztalás hitét,
 Mely letörülje a bú könnyeit.
 Hogy mindenütt: közel és távol, messze:
 Szív s ajk: egy czél — s imába forrjon össze!

Szentlelket adj: áldót s megszentelőt,
 S tegyen művünkre fényes koronát!
 Szent lelket adj, hogy majd színed előtt,
 Szívünk e szent örömszó járja át:
 Hű voltál mindhalálig: vészbe', kéjbe':
 Menj bé a te Uradnak örömébe!

Ének, ó-év estéjén.

Dallam: *Mint a szép híves patakra.*

Téged áldunk templomodban,
 Mi Atyánk! jó Istenünk!
 S szívünk hála-lánggra lobban,
 Hogy Téged dicsérhetünk.
 Im, az ó-év sírba hull,
 S bölcsejében már az uj;
 S míg ezt várjuk, azt temetjük
 Nagy hatalmad emlegetjük!

Hála Néked és dicséret:
 Zengjétek ti szent falak!
 Kit fent angyalok dicsérnek:
 Itt lent milljók áldjanak!
 Te hatalmas, szent, örök:
 Csendben és ha mennydörög!
 Mik vagyunk mi, hogy kegyelmed,
 Kicsinyekre: ránk kiterjed?!

Te kegyelmed láttaték meg
 Ez elmúló évben is:
 Ha az öröm napja fénylett,
 S szintugy a gyász-éjben is.
 Áldva légy az örömért,
 S áldva légy az ürömért:
 Mert a kik Téged szeretnek:
 Mindenek javokra esnek!

Oh, mint áldjunk, mint imádjunk,
 Azon nagy szerelmedért,
 Hogy Igéddel fogtad pártunk,
 Adván benne hű vezért!
 Ez, a jóknak: nyugalom, —
 Megtérőknek: bizalom, —
 Mindnyájunknak menedékünk,
 Élve-halva nyereségünk.

Jóvoltodbul még mi élünk,
 Oh, de hányra sír borúlt!

Boldogultak! hű emlékünk
Fűz tinéktek koszorút!
Rátok boldogan ragyog
Ama szebb hon napja, ott,
Hol halálnak nincs hatalma,
Hol az élet diadalma.

Uram! vond fel Temagadhoz
Mi szivünket szüntelen!
S ha az élet árja csapdos:
Terjeszd szent országodat,
S Anyaszentegyházadat,
Hogy egész föld népe vallja:
Nagy az Úr és nagy hatalma!

Ez ó-évnek alkonyával
Hunyjanak el vétkeink!
Igy az újév hajnalával:
Új öröm s új béke int!
S majd, ha éltünk lefolya:
Csendes lészen alkonya,
S boldogságra ébredünk fel:
Véled élve, Istenünkkel!

Ama nagy nap.

(2 Péter III, 3—12.)

Eljö az Úr! bizony meglész a nagy nap,
Jós-ajka melyről szolt a szent hajdannak,
S rettenetes leszén!

Gondold meg, oh ember, e nagy napot,
Hogy megállhass ezen!

Nem késik az Úr, ki ezt megígérte;
Csak vár békével, s türelemmel érted,
Megtérésünkre vár.

Gondold meg, oh ember, e nagy napot:
Lelked ne érje kár!

Egeknek leszén akkor roppanása,
A mindenségnek tűzben olvadása,
Ég s föld mulása lesz.

Gondold meg, oh ember, e nagy napot —
Oh, légy e napra kész!

Nagypénteki ének.

(Egy régi énekünk után átdolgozva.)

Dallam: *Midön Jézus a keresztfán* —

Sírjon az ég, sírjon a föld,
Mely harmatos füvekkel zöld;
A szép csillagok sirjanak:
Mert szenved kedves világok —
Könnyezzenek a virágok!

Szemünkben is köny ragyogjon,
Sírjon szívünk és zokogjon;
Angyalok szomorkodjanak:
Mert szenved kedves világok —
Könnyezzenek a virágok!

Oh gyászos nap! oh fájdalmas!
Oh szomorú, oh siralmas!
Halálos hírnek ideje:
Im, szenved a bűnösökért
A Büntelen, ont piros vért!

Oh fehér, tiszta lilium,
Kit nyújt az Evangéliom:
Így kell-é vérben fürödnöd!
Oh szentségnek egy példája:
Így vagy-é világ csudája!

Oh ártatlan nagy áldozat!
Kit az Atya megáldozott,
Kegyelemül bűnösökért:
Sírba szállasz, hogy ujonnan,
Ismét hozzánk megjőj onnan!

A nap nem azért nyugszik el,
Mintha soha nem jőne fel;
De, hogy hozzon nyugalmat:
Oh Jézus, Te is elnyugszol,
Lelkünknek nyugovást hozol.

Jőj fel, oh világnak napja!
Szépséged szivünk ohajtja.
Kelj föl hamar koporsódbul,
Oh Jézus, lelkünk gyönyöre!
Örökéletünk öröme!

Uram! maradj velem!

(Lukács XXIV, 29.)

Uram! maradj velem!

Maradj velem! ha jobb napom leszálta,
S lelkem kifáradt, s elborúlt szívem, —
Ha érzem, mily nehéz a földi-pálya,
Hogy rendületlen fussam és hiven, —
Ha könnyekkel öntözöm nyoszolyámat,
Éltem egéről ha nem száll a bánat:
Vigasztalóm ki volna, ha Te nem:
Én Jézusom, s kegyelmes Istenem —
Buzgón könyörgök: oh maradj velem!

Uram! maradj velem!

Maradj velem! ha hűtlen elhagyának,
Kiket szerettem, kik szerettének, —
És a hivek ha sorra elhalának,
Sírjokra hullván sárgúlt levelek, —
Ha szertehulltak szívem szép reményi,
S bús emlékek közt kell élttem leélni:
Reménységem ki volna, ha Te nem:
Én Jézusom, s kegyelmes Istenem —
Buzgón könyörgök: oh maradj velem!

Uram! maradj velem!

Maradj velem! ha ostromol kísértet,
S lelkem nyugalmát elrabolni kész!

Hogy ellenálljak csábszavának, Érted,
Ki a küzdőnek koronát ígérsz.

Ha vétkezém, s búsan hull könnyem árja:
Szárítsa föl kegyelmed napsugára!

Erősségem ki volna, ha Te nem,
Én Jézusom, s kegyelmes Istenem —
Buzgón könyörgök: oh maradj velem!

Uram! maradj velem!

Maradj velem! ha a halál jön értem,
S szemem a végálmra fogja bé!

Hogy a midőn kialszik földi-éltém:
Siromnak éjét hit ragyogja bé.

Ki megtöréd sír és halál hatalmát:

Lelkemnek add az öröklét jutalmát!

Éltém, hitem ki volna, ha Te nem,

Én Jézusom, s kegyelmes Istenem —

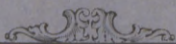
Oh légy — maradj a sírig énvelem!

Ára : 30 kr.

